

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

12. Non ergo regnet peccatum in mortali corpore vestro, vt obediatis concupiscentijs eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

12. Non ergo regnet peccatum in mortali corpore vestro, ut obediatis concupiscentiis eius.

HÆc Apostoli adhortatio ex præcedenti disputatione dependens, docet Christianos baptizatos mori peccato debere. Peccatum in illorum corpore amplius non regnet. Non dicit, ut non sit, vel ut non habitet peccatum in corpore nostro mortali.

Rom. 7.

proximo enim capitū docebit, esse quædam peccatum in carne, id est, esse variam sensibilitatem & fomitem perpetuum in carne habere per Adami delictum corrupta (quam verbo concupiscentiam vocat) sed non esse in mente que legi Dei condelectatur, & servit. Sic dicit hinc Apostolus, ut peccatum non regnet in nobis, ut veteritas origine contracta imperium in mentem non obtineat, unde ipsa mens concupiscentiis & inordinatis desideriis obediat, videlicet à peccato, & imperio ac dominatione eius subiecta. Qui status impiorum hominum est, quos Christi Spiritus necdum regnavit: unde ipsemet Calvinus docet, quod regnatis per Christum virtutem Spiritus à Deo ministrari, qua superiores in certamine videlicet fiant. Hæc quum luce meridiana clarescant, videamus quâ hoc loco gloriam Beza apponit Commodum (inquit) hæc ratio subijcitur præcedentibus, ut intelligamus quomodo tenus sumus mortui peccato, quamdiu hæc veritas hæc tenet. Hactenus* nimirum, ut reluctetur quidem Spiritus

Instit.

lib. 3.

cap. 3.

num. 11.

Beza

nefandis-

sima cor-

ruptela.

sed tamē
& verbor
dit Beza.
tūm in re
peccato, se
fallum er
stam sanct
simas vive
patur. Si e
Spiritus
net pecc
Rursum
in carne,
car Spirit
tum, erg
contradi
gnare, n
hostili fo
cit? Qu
regna, f
nus nihil
loco, in
regnum i
Deinde,
ritum Ch
xit) si S
tum in c
reluctat
Si enim
Spiritus
regenera

sed tamē non vincat. Hic iam suam impietatem & verborum præcedentium hypocritism pro-
dit Beza. Si enim *mori peccato* hæcenus tan-
tū intelligitur, vt reluctetur quidem Spiritus
peccato, sed ipse tamē Spiritus non vincat peccatum;
fallum erit quod prius dixit, in ijs qui per Chri-
stum sanctificantur, peccatum semel ita *mori*, v. *pr-*
stinas vires nunquam recipiat, sed quotidie corrup-
patur. Si enim vincit peccatum reluctantem
Spiritum, profectō pristinas suas vires reti-
net peccatum, & nunquam corrumpitur.
Rursum, si Spiritus reluctās non vincit peccatum
in carne, necesse est vt peccatū in carne vin-
cat Spiritum reluctantem. Si vincit pecca-
tum, ergo regnat peccatum. Sic Apostolo
contradicit glossa Bezana. Quid est enim re-
gnare, nisi vincere? aut quis magis regnat in
hostili solo, quā qui hostem in pugna vin-
cit? Quæ iure gladij & iure belli tenentur
regna, fortissimo iure tenentur. Sanè Calui-
nus nihilo melior, sed astutior, scribit hoc
loco, in mortificanda carne profectum hunc esse, vt
regnum illi ademptum Spiritui Sancto cedat. ver. 7.
Deinde, vbi est illa regeneratio intra nos per Spi-
ritum Christi reipsa inchoata (vt modō Beza di-
xit) si Spiritum Christi reluctantem pecca-
tum in corpore vincit? aut si Spiritus Christi
reluctatur quidem peccato, sed non vincat?
Si enim non vincit, succumbit. Si succumbit
Spiritus, nulla est vel inchoata per Spiritum
regeneratio, sed manet generationis corruptę
vetustas :

1.

Beza à se-
iplo refu-
tatur.

2.

Beza glos-
sa Apo-
stoli ver-
bis con-
tradictio-
ria.

3.

Beza iterū
sibi con-
trarius.

vetustas: cuius hoc proprium est, vincit
 reluctantem Spiritum, & efficere ut con-
 cupiscentijs eius obediatur. Præterea si Spiritus
 reluctatur, sed non vincit peccatum in corpore,
 ergo concupiscentijs corporis obedit, & re-
 temperat. Quomodo igitur regeneratur
 Christo hortatur Paulus, ut non regnet in
 corpore peccatum, & ut non obediatur con-
 cupiscentijs carnis? An ad id hortatur Apostolus
 quod nunquam fiet? Cur non etiam hortatur
 eos assumptis alis volare, & sic in cælum
 conscendere? Prorsus enim carnalibus illis
 Epicureis hereticis perinde videtur fieri
 ut homo in cælum euolet assumptis alis,
 quàm ut peccatum in corpore vincat be-
 neficio gratiæ Christi. Volunt enim Spiritum
 reluctari peccato, sed nunquam vincit
 quod adhuc in seq. cap. Calvinus ipse
 enunciabit. Et quis, nisi deplorata
 rix nebulo, sensualitati suæ & concupiscentijs
 carnis aliquo modo non reluctatur,
 vel solo rationis dictamine admonitus, im-
 piter se facere videt ac verecundatur, quod
 carnis suæ desiderijs morem gerit? Sed
 Calvinistæ hodie probè se defunctos existimant
 si pungente concupiscentia carnis, aliquando
 nus reluctentur, & facti turpitudinem in
 Spiritus agnoscant, ab ipsa tamen concupiscentia
 suauiter se vinci patiantur. Sic enim
 Apostolica doctrinæ satisfaciunt, sic peccatum
 non regnat in corpore ipsorum, sic enim

7.
 Caluini-
 starū ho-
 die suavis
 pugna
 contra
 peccatum.

cupiscentijs carnis non obediunt, si post aliquam luctam vincat caro, vincat peccatum, vincat concupiscentia. *Reluctatur enim Spiritus, sed non vincit.* Itane verò Apostolus hoc loco nequissimos homines ad aliquam luctam & ad aliquem peccati scrupum hortatur, permittens interim vt Spiritu in illis reluctante vincat peccatum? An non ad baptizatos & regeneratos hæc verba scripsit, adeoque regenerationis in illis gratiã, fructus, effectus describit? Sed video Beza vno verbo quasi verecundia tactum, totam sodalium suorum sædam doctrinam circa electorum peccata renouare, quam initio huius schismatis apertius protulerunt. Summa hæc est, vt Gulielmus Tindallus contra Thomam Morum à multis annis sustinuit: Electi non possunt peccare, quia semen Dei in illis manet, nisi vehementissima tentatione animum ad tempus pulsante: qua durante quasi altè dormitat animus, ideoque non peccat. Exemplum adferunt de Davidis adulterio & homicidio, & de Apostolorum infidelitate tẽpore passionis Christi. Quod in talibus tentationibus non consentiunt peccato, tamen actui peccati: vel si consentiunt peccato, non ita consentiunt vt velint seruire peccato: vel si fortè ad tempus seruiunt, tamen non excutiunt prorsus obedientiæ & amoris iugum erga legem Dei: vel certè ex destinata malitia illud non excutiunt,

8.

9.

In confutatione Tindalli: art. quod electi peccant & nõ peccant.

Electi nõ peccant apud Calvinistas.

X cutiunt,

cutiunt, sed ex fragilitate : quia *reluctam*
Spiritum vincit caro. Quæ vltima tandē
 processus resolutio, Bezæ hîc sententiæ
 Hæc enim sententiæ Bezana si vera esset,
 non regnare peccatum, vel non obedi
 concupiscētis carnis, nihil aliud esset,
Spiritu reluctari vincente carne; profecto om
 peccata in illis excusationem habebat
 *qui cum aliquo scrupo & cum aliqua
 Spiritus seruiunt peccato. Tales autem
 nes omnino sunt qui aliquam de Deo
 gnitionē habent. Sic inuenta est ratio
 omnia fidelium & credentium peccata
 scet, quia reluctate Spiritu victi sunt:
 que non regnavit in illis peccatum. Sic
 nique imputatiuæ iustitiæ inuenta est
 necessaria. Quom enim reluctetur in
 neratis Spiritus, sed non vincat peccatum
 ideoque ex peccati fuga aut vitæ pur
 nulla coram Deo iustitia expectari
 necessariò ponenda est imputatio
 Christi, qua iusti declaremur, tamen
 simus. Hæc est Bezanae expositionis hoc
 varia impietas & turpitudine.

Sed contra Bezanam impietate, qui
 sonam diutius agere non potuit, sed, ex
 larua, seipsum totumque animi sui ser
 proderet voluit, audiamus hoc loco Cal
 conciones, de regno gratiæ Christi in
 & victoria peccati. Ad illa Pauli verba,
homo noster crucifixus est, vt non vltra seru

*Hoc po
 stea doce
 bit Calu.
 cap. seq.
 vers. 19.

Beza om
 nium suo
 rum pec
 cata iusti
 ficat.

Imputati
 uæ iustiti
 e secundum
 fundamentum.

Caluini
 conciones
 de victo
 ria pecca
 ti.
 Vers. 6.

peccato, ita scribit: Hinc sequitur, nos, quamdiu
 sumus filij Adæ, ac nihil quàm homines, peccato sic
 esse inuicatos, ut nihil possimus aliud quàm pec-
 care; Christo verò inuitos, à misera hac necessitate
 liberari: non quòd statim desinamus in totum pec-
 care, sed ut simus tandem in pugna superiores.
 Agnoscit Spiritum esse carne superiorem in
 regeneratis. Ad illa Pauli verba, *Qui enim* Verf. 7.
mortuus est, iustificatus est à peccato, sic exponit:
Iustificatum accipe pro absoluto, & à seruitute vin-
dicato. Ad illa verba, *Si verò mortui sumus cum* Verf. 8.
Christo, credimus quòd & viuemus cum illo, ita
 scribit: Docere vult hanc vitæ nouitatem totà vitæ
 esse Christianis persequendam. Et paulò post: *Si*
in carnem nostrum reuoluimur, Christum abnega-
mus: cuius nisi per vitæ nouitatem consortes esse non
possumus, sicut ipse vitæ incorruptibilem gerit. Ob-
 seruatione hinc dignum est, adstruere Calui- Vitæ no-
 num vitæ nouitatem ad salutem esse neces- uitas ad
 sariam, quia nisi per eam Christi consortes salutem
 esse non possumus. Atqui in vitæ nouitate, necessaria
 tota carnis mortificatio, tota Spiritus contra iuxta Cal
 carnem victoria, tota legis mandatorum ob- uinum.
 seruatio consistit. Urget quoque in hac sen-
 tentia verbum *credendi*, ut nouitatis huius
 maiorem necessitatem demonstrat. Verbum
 (inquit) *credendi* denotat hinc tractari fidei doctri-
 nam que in promissionibus suis fundata, ac si dictum
 esset: *Statuere debent fideles, ita se Christi beneficio*
secundum carnem esse mortuos, ut vitæ nouitatem
idem Christus vsque ad finem continuet, in perpetuo

Fides iustificans
vitæ nouitatem respicit.

videl. vitæ nouæ cursu, quamdiu in mundo tempus
namur. Ecce, vitæ nouitas per totum
cursum adeo certa & necessaria est, vt
sit vna promissionum quam fides respicit
debet, vt iustificet. Si enim fides promissionum
iustificat, promittitur autem Chri-
beneficio non secus vitæ nouitas quam peccato-
ratorum remissio, idque adeo, vt hæc
fructus ac finis alterius, (quemadmodum
in præcedentibus disertè Calvinus docet)
profectò fidei iustificantis obiectum non
sola remissio peccatorum, sed etiam vitæ
nouitas, & tam hæc quam illa nos coram
iustificabit: imò magis hæc quam illa; quia
quia hæc formæ rationem habet, illa p-
tionis; tum quia vnūquodque propter
& illud magis.

Ver. 13.

Sed & iterū ad illa Pauli verba non
vrgentia, *Sed neque exhibeatis membra vestra
iniquitatis peccato, sed exhibete vos Deo
quam ex mortuis viuentes, & membra vestra
iustitiæ Deo, magno cum pietatis zelo*
quitur Calvinus: *Viderint hic quo iure Chri-*
num nomen fastuose obtendant, quorum
membra tanquam Satanæ prostibula in omnem
tatem perpetranda parata sunt. Contra
bet Apostolus vt nos totos sistamus Deo: neque
omni vagatione mentem atque animum cœcitate
quam nos abstrahunt carnis cupiditates, vni-
nutum intueamur, ad excipienda ipsius iussa
inrent, ad exequenda eius mandata

Dei man-
data &
possibilia
& necessa-
ria agnos-
cit Calui-
nus.

membra quoque nostra illius arbitrio destinata sine
 ac consecrata: ut nihil quàm eius gloriam spirent
 omnes animæ ac corporis nostri facultates. Et ratio
 additur, quia non frustra Dominus, abolita priore
 vita, in aliam nos creauit, quam actiones debent co-
 mmunari. Hæc Calvinus. Quid verius, quid
 sanctius dici potuit? Nam & cupiditates
 frenandas, & Dei mandata exequenda, & om-
 nes animæ vires ad Dei gloriâ destinandas,
 iuxta totam legis ac perfectæ in Deum cha-
 ritatis obedientiam, docet: & hæc omnia iu-
 bere Apostolus affirmat (*Nunc iubet Apostolus*)
 ac denique in nouam vitam à Christo crea-
 tos esse, ut hæc præstare possimus, cõfitemur.
 Ita nunc mandata Dei sunt factu possibili-
 lia, ad obseruandum necessaria; utque fiant
 ac obseruentur, accipitur gratia. Quibus si
 addas quòd Apostolus membra nostra diui-
 no cultui exhibita, vocat *arma iustitiæ Deo*,
 id est, instrumeta peragendæ iustitiæ coram
 Deo, siue opera in conspectu Dei iusta (Vnde
 & superius Calvinus dixit, quòd *resurrectio*
Christi iustitiam instaurat, quatenus efficit, nouas
creaturas) nihil ferè ad totam de operum iu-
 stitiæ doctrinam Catholicam desiderari vi-
 debitur. Sed tota hæc Caluini tam sancta de-
 clamatio, ubi cætera omnia excussa fuerint,
 in eandem cum Beza impietatem resoluet.
 Talem tamen verborum sanctitatem hic lo-
 cus postulabat, talem veritatis cõfessionem
 verba ipsa Pauli homini extorquebant: nec

Ad ver. 4.

Caluini
sycophan-
tia.

X 3   voluit

voluit tam citò personam deponere. Alio
id tempestiuè facturus est, sicut nunc in pro-
ximo versiculo videbimus.

14 *Peccatum vobis non dominabitur; non estis
sub lege, sed sub gratia.*

AD hunc locum, deposita non nihil le-
ua, nativam suam. Speciem nobis ex-
hibet Calvinus. Quum enim huius loci va-
rias interpretationes cerneret, eam elegit,
quæ toti hinc Apostolicæ doctrinæ, suisque
suis explanationibus iam recitatis, conformem
esset, sed quæ veluti petulca vacca bonum
antea expressum improba literæ Apostolicæ
depravatione veluti calcibus subverteret.
Non esse (inquit) sub lege; significat non tam
mortaliter nobis præscribi quod nos in reatum
dicat, quia ad præstandum sumus impares, quod
prius clarius dixerat, (subiectos esse legis, legem
quæ animum non renouat) sed etiam obnoxios non
plus non esse legi, quatenus exigit perfectam iustitiam
et æta morte omnibus qui ab vlla parte declinant.
Sub gratiæ nomine similiter intelligimus vitam
redemptionis partem; hoc est, remissionem peccato-
rum, qua iustitiam Deus nobis imputat; & sanctifi-
cationem Spiritus, per quem ad bona opera trans-
format. Hæc ille. Ecce, iam gratiam Christi
quam vt causam Apostolus adfert cur peccatum
nobis non dominabitur, in remissionem
peccatorum qua imputatur iustitia, & in
sanctificatione Spiritus, ponit Calvinus; sicut